

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti: **S. A. D. N. Z., A.**, so sídlom P., N. Z., zastúpenej advokátskou kanceláriou R. C., S., so sídlom V., B., proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky** (pôvodne Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky), Lazovná ul. 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. I/224/7572-45283/2010/990920-r zo dňa 14. júna 2010, rozhodnutím č. I/224/7572-45284/2010/990920-r zo dňa 17. júna 2010, rozhodnutím č. I/224/7572-45285/2010/990920--r zo dňa 22. júna 2010, rozhodnutím č. I/224/7572-45286/2010/990920-r zo dňa 22. júna 2010 a rozhodnutím č. I/224/7572-45287/2010/990920-r zo dňa 22. júna 2010 na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/103/2010-76 zo dňa 25. januára 2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/103/2010-76 z 25. januára 2011, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/224/7572-

-45283/2010/990920-r zo 14. júna 2010, ktorým bol potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu Nové Zámky č. 631/230/69013/09/BI zo dňa 30. decembra 2009, ktorým správca dane na základe výsledkov daňovej kontroly vyrubil žalobkyni rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 35 553,20 eura za porušenie ust. § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v nadväznosti na § 19, § 51 a § 71 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty za obdobie máj 2005, rozhodnutia žalovaného č. I/224/7572-45284/2010/990920-r zo 17. júna 2010, ktorým bol potvrdené rozhodnutie daňového úradu Nové Zámky č. 631/230/69014/09/BI zo dňa 30. decembra 2009, ktorým vyrubil rozdiel DPH v sume 68 229,70 eura za porušenie ust. § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v nadväznosti na § 19, § 51 a § 71 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty za obdobie jún 2005, rozhodnutím žalovaného č. č. I/224/7572-45285/2010/990920-r z 22. júna 2010, ktorým bol potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu Nové Zámky č. 631/230/69015/09/BI zo dňa 30. decembra 2009, ktorým správca dane na základe výsledkov daňovej kontroly vyrubil žalobkyni rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 34.007 eura za porušenie ust. § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v nadväznosti na § 19, § 51 a § 71 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty za obdobie júl 2005, rozhodnutím žalovaného č. I/224/7572-45286/2010/990920-r z 22. júna 2010 ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nové Zámky č. 631/230/69016/09/BI zo dňa 30. decembra 2009, ktorým správca dane na základe výsledkov daňovej kontroly vyrubil žalobkyni rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 22 695,77 eura za porušenie ust. § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v nadväznosti na § 19, § 51 a § 71 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty za obdobie august 2005 a rozhodnutím žalovaného rozhodnutím č. I/224/7572-45287/2010/990920-r z 22. júna 2010, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nové Zámky č. 631/230/69017/09/BI zo dňa 30. decembra 2009, ktorým správca dane na základe výsledkov daňovej kontroly vyrubil žalobkyni rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 22.691,29 eura za porušenie ust. § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v nadväznosti na § 19, § 51 a § 71 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty za obdobie september 2005.

Krajský súd z predloženého administratívneho spisu žalovaného zistil, že správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu, o výsledku ktorej bol vyhotovený protokol č. 631/320/63764/2009/Sá,Ká zo dňa 19. novembra 2009 spolu s dodatkom zo dňa 21. decembra 2009, ktorý bol prerokovaný so žalobcom dňa 22. decembra 2009. Z administratívnych spisov žalovaného krajský súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutia sa vzťahujú na tieto prípady:

1. Žalobca ako daňový subjekt nepodal za kontrolované zdaňovacie obdobie máj 2005, dodatočné daňové priznanie. Kontrolou účtovných dokladov a porovnaním výrobných čísiel karosérie autobusov zistil, že v zdaňovacom období máj 2005 odpočítal daň z faktúr za nákup hmotného majetku - ojazdené autobusy v počte 5 kusy (fa. č., č. X., č. X., č. X., č. X.) od dodávateľa B., S., ktoré žalobca vyradil z obchodného majetku (obdobie 18.4.2005 až 6.5.2005) a na ktoré v zdaňovacom období máj 2005 vystavil faktúry za predaj pre spoločnosť E., S., S. N. V.. Išlo o staré autobusy s rokom výroby 1987 a 1991 s nulovou zostatkovou cenou, ktoré mali pri vyradení z majetku žalobcu a následne pri zaradení do jeho majetku vždy iné EČV a z toho titulu aj technické preukazy pod rôznym číslom série. Predmetné autobusy ako predmet fakturácie boli súčasťou reťazca (žalobca - E., S. - B., S. - žalobca), kde prechádzali od žalobcu ako platiteľa cez ostatné články reťazca naspäť k žalobcovi, pričom v každom článku reťazca dochádzalo k zvýšeniu ceny, a teda aj DPH. Správca dane na základe získaných dôkazov zistil, že k žiadnemu dodaniu tovaru v zmysle vystavených faktúr na predaj hnutel'ného majetku nedošlo, autobusy boli len prepravované do firmy R.R., S. za účelom vykonania generálnych opráv, ktoré neboli fakturované. Správca dane neuznal žalobcovi odpočítanie dane z faktúr za deklarováný nákup predmetných autobusov 1 101 202 Sk za zdaňovacie obdobie máj 2005. Na základe výsledkov daňovej kontroly správca dane ustálil, že hoci žalobca ako platiteľ priznal daň zo zdaniteľných obchodov, v skutočnosti daňová povinnosť nevznikla, avšak vzhľadom na to, že platiteľ uviedol vo faktúre daň, bol povinný v zmysle § 71 ods. 6 zákona o DPH túto daň zaplatiť. Preto správca dane neznížil daň zo zdaniteľných obchodov o DPH z odberateľských faktúr za deklarováný predaj autobusov pre odberateľa E., S. a rozdiel dane určil na 0 Sk.

2. Žalobca ako daňový subjekt nepodal za kontrolované zdaňovacie obdobie jún 2005 dodatočné daňové priznanie. Kontrolou účtovných dokladov a porovnaním čísiel karosérie autobusov správca dane zistil, že žalobca si v zdaňovacom období jún 2005 odpočítal daň z faktúr za nákup hnutel'ného majetku - ojazdených autobusov v počte 6 kusov (fa. č. X., č. X., č. X. č. X., č. X., č. X.) od dodávateľa B., S., avšak uvedené autobusy boli pôvodne majetkom platiteľa (žalobca), ktoré vyradil z obchodného majetku 20. mája 2005 až 17. júna 2005, na ktoré ale v zdaňovacom období jún 2005 vystavil faktúry pre predaj pre spoločnosť E., S., S. N. V.. Išlo o staré autobusy s nulovou zostatkovou cenou, ktoré mali pri vyradení z majetku žalobcu a následne pri zaradení do jeho majetku vždy iné EČV a z toho titulu aj technické preukazy pod rôznym číslom série. Predmetné autobusy ako predmet fakturácie boli súčasťou reťazca (žalobca - E., S. - B., S. - žalobca), kde prechádzali od

žalobcu ako platiteľa cez ostatné články reťazca naspäť k žalobcovi, pričom v každom článku reťazca dochádzalo k zvýšeniu ceny, a teda aj DPH. Správca dane na základe získaných dôkazov zistil, že k žiadnemu dodaniu tovaru v zmysle vystavených faktúr na predaj hnutel'ného majetku nedošlo, autobusy boli len prepravované do firmy R.R., S. za účelom vykonania generálnych opráv, ktoré neboli fakturované. Správca dane neuznal žalobcovi odpočítanie dane z faktúr za deklarováný nákup predmetných autobusov 2 055 488 Sk za zdaňovacie obdobie jún 2005. Na základe výsledkov daňovej kontroly správca dane ustálil, že hoci žalobca ako platiteľ priznal daň zo zdaniteľných obchodov, v skutočnosti daňová povinnosť nevznikla, avšak vzhľadom na to, že platiteľ uviedol vo faktúre daň, bol povinný v zmysle § 71 ods. 6 zákona o DPH túto daň zaplatiť. Preto správca dane neznížil daň zo zdaniteľných obchodov o DPH z odberateľských faktúr za deklarováný predaj autobusov pre odberateľa E., S.

3. Žalobca ako daňový subjekt nepodal za kontrolované zdaňovacie obdobie júl 2005 dodatočné daňové priznanie. Kontrolou účtovných dokladov a porovnaním čísiel karosérie autobusov správca dane zistil, že žalobca si v zdaňovacom období júl 2005 odpočítal daň z faktúr za nákup hnutel'ného majetku - ojazdených autobusov v počte 3 kusy (fa. č. X., č. X. a č. X.) od dodávateľa B., S., avšak uvedené autobusy boli pôvodne majetkom platiteľa (žalobca), ktoré vyradil z obchodného majetku 16. júna 2005 a 27. júna 2005, na ktoré ale v zdaňovacom období júl 2005 vystavil faktúry pre predaj pre spoločnosť E., S., S. N. V.. Išlo o staré autobusy s nulovou zostatkovou cenou, ktoré mali pri vyradení z majetku žalobcu a následne pri zaradení do jeho majetku vždy iné EČV a z toho titulu aj technické preukazy pod rôznym číslom série. Predmetné autobusy ako predmet fakturácie boli súčasťou reťazca (žalobca E., S. - B., S. - žalobca), kde prechádzali od žalobcu ako platiteľa cez ostatné články reťazca naspäť k žalobcovi, pričom v každom článku reťazca dochádzalo k zvýšeniu ceny, a teda aj DPH. Správca dane na základe získaných dôkazov zistil, že k žiadnemu dodaniu tovaru v zmysle vystavených faktúr na predaj hnutel'ného majetku nedošlo, autobusy boli len prepravované do firmy R.R., S. za účelom vykonania generálnych opráv, ktoré neboli fakturované. Správca dane neuznal žalobcovi odpočítanie dane z faktúr za deklarováný nákup predmetných autobusov 1 024 495 Sk za zdaňovacie obdobie júl 2005. Na základe výsledkov daňovej kontroly správca dane ustálil, že hoci žalobca ako platiteľ priznal daň zo zdaniteľných obchodov, v skutočnosti daňová povinnosť nevznikla, avšak vzhľadom na to, že platiteľ uviedol vo faktúre daň, bol povinný v zmysle § 71 ods. 6 zákona o DPH túto daň zaplatiť. Preto správca dane neznížil daň zo zdaniteľných obchodov o DPH z odberateľských

faktúr za deklarovaný predaj autobusov pre odberateľa E., S.

4. Žalobca ako daňový subjekt nepodal za kontrolované zdaňovacie obdobie august 2005 dodatočné daňové priznanie. Kontrolou účtovných dokladov a porovnaním čísiel karosérie autobusov správca dane zistil, že žalobca si v zdaňovacom období júl 2005 odpočítal daň z faktúr za nákup hnutel'ného majetku - ojazdených autobusov v počte 2 kusy (fa č. X., č. X.) od dodávateľa B., S., avšak uvedené autobusy boli pôvodne majetkom platiteľa (žalobca), ktoré vyradil z obchodného majetku 8. júla 2005 a 13. júla 2005, na ktoré ale v zdaňovacom období júl 2005 vystavil faktúry pre predaj pre spoločnosť E., S., S. N. V.. Išlo o staré autobusy s rokom výroby 1990 s nulovou zostatkovou cenou, ktoré mali pri vyradení z majetku žalobcu a následne pri zaradení do jeho majetku vždy iné EČV a z toho titulu aj technické preukazy pod rôznym číslom série. Predmetné autobusy ako predmet fakturácie boli súčasťou reťazca (žalobca - E., S. - B., spol. s r.o. - žalobca), kde prechádzali od žalobcu ako platiteľa cez ostatné články reťazca naspäť k žalobcovi, pričom v každom článku reťazca dochádzalo k zvýšeniu ceny, a teda aj DPH. Správca dane na základe získaných dôkazov zistil, že k žiadnemu dodaniu tovaru v zmysle vystavených faktúr na predaj hnutel'ného majetku nedošlo, autobusy boli len prepravované do firmy R.R., S. za účelom vykonania generálnych opráv, ktoré neboli fakturované. Správca dane neuznal žalobcovi odpočítanie dane z faktúr za deklarovaný nákup predmetných autobusov 683 733 Sk za zdaňovacie obdobie august 2005. Na základe výsledkov daňovej kontroly správca dane ustálil, že hoci žalobca ako platiteľ priznal daň zo zdaniteľných obchodov, v skutočnosti daňová povinnosť nevznikla, avšak vzhľadom na to, že platiteľ uviedol vo faktúre daň, bol povinný v zmysle § 71 ods. 6 zákona o DPH túto daň zaplatiť. Preto správca dane neznížil daň zo zdaniteľných obchodov o DPH z odberateľských faktúr za deklarovaný predaj autobusov pre odberateľa E., S.

5. Žalobca ako daňový subjekt nepodal za kontrolované zdaňovacie obdobie september 2005 dodatočné daňové priznanie. Kontrolou účtovných dokladov a porovnaním čísiel karosérie autobusov správca dane zistil, že žalobca si v zdaňovacom období september 2005 odpočítal daň z faktúr za nákup hnutel'ného majetku - ojazdených autobusov v počte 2 kusy (fa č. X. a č. X.) od dodávateľa B., S., avšak uvedené autobusy boli pôvodne majetkom platiteľa (žalobca), ktoré vyradil z obchodného majetku 20. júla 2005 a 25. júla 2005, na ktoré ale v zdaňovacom období júl 2005 vystavil faktúry pre predaj pre spoločnosť E., S., S. N. V.. Išlo o staré autobusy s nulovou zostatkovou cenou rok výroby 1994 a 1995,

ktoré mali pri vyradení z majetku žalobcu a následne pri zaradení do jeho majetku vždy iné EČV a z toho titulu aj technické preukazy pod rôznym číslom série. Predmetné autobusy ako predmet fakturácie boli súčasťou reťazca (žalobca E., S. - B., S. - žalobca), kde prechádzali od žalobcu ako platiteľa cez ostatné články reťazca naspäť k žalobcovi, pričom v každom článku reťazca dochádzalo k zvýšeniu ceny, a teda aj DPH. Správca dane na základe získaných dôkazov zistil, že k žiadnemu dodaniu tovaru v zmysle vystavených faktúr na predaj hnutelného majetku nedošlo, autobusy boli len prepravované do firmy R.R., S. za účelom vykonania generálnych opráv, ktoré neboli fakturované. Správca dane neuznal žalobcovi odpočítanie dane z faktúr za deklarováný nákup predmetných autobusov 683 598 Sk za zdaňovacie obdobie september 2005. Na základe výsledkov daňovej kontroly správca dane ustálil, že hoci žalobca ako platiteľ priznal daň zo zdaniteľných obchodov, v skutočnosti daňová povinnosť nevznikla, avšak vzhľadom na to, že platiteľ uviedol vo faktúre daň, bol povinný v zmysle § 71 ods. 6 zákona o DPH túto daň zaplatiť. Preto správca dane neznížil daň zo zdaniteľných obchodov o DPH z odberateľských faktúr za deklarováný predaj autobusov pre odberateľa E., S.

Krajský súd uviedol, že pri ustálení, či v predmetnom prípade došlo k zdaniteľným plneniam, a teda aj k vzniku práva na odpočet DPH, žalovaný vychádzal aj so znenia Šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu (spoločný systém dane z DPH) v znení doplnenom smernicou rady 95/7/ES z 10. apríla 1995, ktorá zakladá spoločný systém DPH a s poukazom na rozsudok ESD C-255/02, dospel k záveru, že v preverovaných prípadoch nebolo poskytnuté právo nahliadať s majetkom ako vlastník, nešlo o dodanie tovaru, nedošlo k uskutočneniu, resp. prijatiu zdaniteľného prijatia, a teda ani ku vzniku daňovej povinnosti a v konečnom dôsledku ani k nároku na odpočítanie dane, hoci žalobca priznal daň zo zdaniteľných obchodov. Z daňového priznania dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 2. štvrťrok 2005 platiteľa E., S. (druhý článok reťazca) vyplynulo, že suma dane za uskutočnené zdaniteľné plnenia uvedená v tomto daňovom priznaní nezodpovedala sume dane (bola nižšia) z uskutočnených zdaniteľných plnení v rámci tohto reťazca z deklarovaneho predaja predmetných autobusov podľa vystavených faktúr pre odberateľa B., s. Spoločnosť E., S. napr. vystavila faktúry na predaj v zdaňovacom období 2. štvrťrok 2005 spolu za 19 kusov autobusov pre spoločnosť B., s., z ktorých odvieďla daň zo zdaniteľných obchodov v sume 1 197 480 Sk, pričom na faktúrach vystavených pre uvedeného odberateľa sú uvedené sumy DPH v hodnote 3 792 020 Sk za 19 autobusov, teda táto spoločnosť

neodviedla daň z vystavených faktúr za deklarovaný predaj predmetných autobusov, so správcom nekomunikuje, bývalý konateľ sa zdržiava dlhodobo v zahraničí a súčasný konateľ 22. novembra 2006 zomrel. Všetky autobusy predávané v roku 2005 podľa vystavených faktúr touto spoločnosťou pre odberateľa B., s. mali rovnaké hodnoty uvedené na faktúrach (základ dane 1 050 420 Sk a DPH 199 580 Sk) bez ohľadu na to, v akých rozdielnych cenách podľa znaleckých posudkov mala tieto autobusy nakúpiť spoločnosť E., S. od žalobcu.

Podľa krajského súdu z daňovej kontroly nesporne vyplynulo, že zámerom žalobcu bolo na predmetných autobusoch vykonať generálnu opravu iným subjektom, ako je žalobca, tak aby sa tieto autobusy po ich zhodnotení na vyššiu radu (model 900 z modelu 700) vrátili späť žalobcovi. Takéto doklady o oprave žalobca nevedel predložiť, hoci nepopiera, že autobusy, ktoré nakúpil a uplatnil si odpočet dane z titulu dodávateľských faktúr, boli pôvodne jeho majetkom a že tieto boli prepravené od žalobcu priamo do spoločnosti R.R., S., S. N. V. na vykonanie opravy. Vypočítaní členovia predstavenstva nepopreli, že autobusy boli vyradené a predané za účelom vykonania generálnej opravy, ktorú žalobca nebol schopný vykonať vo vlastnej réžii, ale s tým, že sa tieto autobusy vrátia späť žalobcovi ako opravené. Správca dane v priebehu dokazovania vypočul niekoľko svedkov (štatutárnych zástupcov žalobcu, zamestnancov žalobcu, konateľa dodávateľa, zástupcov spoločností, ktoré sa mali podieľať na zhodnotení autobusov a ich ďalšom predaji, príslušné daňové úrady, okresné dopravné inšpektoráty a pod.), ktorí potvrdili, že autobusy boli opravované firmou R.R., S., S. N. V., kde boli dopravené od žalobcu a odkiaľ po oprave sa vrátili späť k žalobcovi. Z výsluchu konateľky B., S., ale i bývalého zamestnanca I. Z. nesporne vyplýva, že žiadnu opravu autobusov nevykonali, nemali na to finančné, ani priestorové možnosti. Zo zápisnice DÚ S. N. V. o miestnom zisťovaní vyplýva a sám Š. R. - R. S. N. V. uviedol, že na predmetných vozidlách boli vykonané práce ako lakovanie, kompletovanie vozidla. Práce, ktoré vykonal, boli riadne fakturované pre spoločnosť R.R., S., na ktorej bol uvedený iba materiál na opravu. Fakturácia neprebehla medzi žalobcom a R.R., S. Z predložených faktúr zmlúv, znaleckých posudkov (vystavených po uskutočnení zdaniteľného plnenia) a zo spisov technických preukazov správca dane zistil, že nebolo možné reálne uskutočniť obchodné prípady tak, ako ich deklarujú predložené doklady a tvrdenia žalobcu, lebo žalobca na niektorých uvedených autobusoch vykonal opravu, ktorú aj fakturoval (motor, prevodovka, náprava), ktorú opravu si objednala spoločnosť B., s. (napr. autobus č. karosérie X. opravený dňa 30. júna 20045 podľa faktúry č. X., kedy už bol kúpený po generálnej oprave (17.5.2005), teda cena na predmetnej faktúre pri spätnej kúpe nezodpovedala skutočnosti, lebo v nej bola

zahrnutá aj generálna oprava motora, prevodovky a nápravy a znalecký posudok nemohol počítať s generálnou opravou motora, prevodovky a nápravy, ktorá ešte nebola vykonaná. Obdobne správca dane zistil, že v prípadoch autobusov s VIN č. X. a č. T. boli predložené odovzdávacie protokoly zo 16. júna 2005, z ktorých vyplýva, že boli priamo dodané R.R., S. do sídla žalobcu, ktorý si uplatnil nárok na odpočet DPH už v zdaňovacom období máj 2005 a obdobne tomu bolo aj pri ďalších autobusoch, ako bolo zistené z protokolu, ktorý vyhotovil správca dane.

Podľa krajského súdu medzi účastníkmi nebol sporný skutkový stav. Rozdielny bol ich výklad § 49, § 51 a § 71 v spojení s § 19 zákona o DPH.

Po preskúmaní napadnutých rozhodnutí sa krajský súd stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym záverom žalovaného. Zo svedeckých výpovedí krajskému súdu vyplynulo, že autobusy boli predávané za účelom vykonania generálnych opráv, avšak so zámerom, aby sa tieto autobusy po ich zhodnotení na vyššiu radu vrátili späť žalobcovi. Podľa krajského súdu v daných prípadoch skutkové okolnosti fakturovaných daňových transakcií neboli dostatočne preukázané na to, aby boli splnené podmienky na odpočítanie dane v zmysle platného zákona o DPH. Účtovné doklady a z nich vyplývajúce účtovné záznamy sú v rozpore so skutočnosťou z hľadiska časového aj vecného. Doklady boli vystavené bez uskutočnenia zdaniteľného plnenia ako základnej podmienky pre uplatnenie nároku na odpočítanie dane. Obchodné prípady, ku ktorým žalobca predložil faktúry od dodávateľa a zmluvy o uskutočnenom obchode nespĺňajú atribúty daňových transakcií podľa zákona o DPH, lebo žalobca nepreukázal kauzu právneho úkonu podľa prezentovaného zámeru, dať opraviť svoje staré, nefunkčné autobusy na vyššiu radu (model 900 z modelu 700) a aby sa vrátili späť žalobcovi (hospodársky cieľ).

Žalobca ako odberateľ autobusov (kúpa od B., s.) podľa názoru krajského súdu nepreukázal, že vyfakturované plnenie zodpovedá pohybu kontrolovaných autobusov vzhľadom na nezrovnalosti dokladov o ich vyradení, o ich premiestnení na vykonanie opravy v spoločnosti R.R., S. do S. N. V., ešte pred vyradením, vykonaním prác touto spoločnosťou, následným predajom po ich vyradení subjektu E., S., potom predaj spoločnosti B., s. a potom späť žalobcovi, čo bolo nesporne preukázané porovnávaním čísiel karosérií u jednotlivých autobusov alebo ich čísla VIN. Ak má ísť o daňový doklad spôsobilý na odpočet dane z pridanej hodnoty, musí ho vyhotoviť platiteľ dane z pridanej hodnoty, ktorý uskutočnil

zdaniteľné plnenie.

Krajský súd uviedol, že žalovaný vec správne posúdil, keď na základe vykonaných dôkazov dospel k záveru, že fakturácia predmetných autobusov bola súčasťou reťazca, v ktorom autobusy prechádzali od žalobcu cez ostatné články reťazca naspäť k žalobcovi (žalobca - E., S. - B., s. - žalobca) a doklady k týmto transakciám boli vystavené bez dodania tovaru. Pohyb autobusov sa nezhodoval s časovou postupnosťou vystavených faktúr (vyradenie autobusov daňovníkom, ich predaj a následne spätná kúpa) a predmetné autobusy boli len prepravované do firmy R.R., S. za účelom vykonania generálnych opráv, pričom tieto generálne opravy neboli fakturované žalobcovi. Faktúry prešli reťazcom štyroch článkov počínajúc a končiac žalobcom (žalobca - E., S. - B., s. - žalobca), čo však nemalo žiadnu súvislosť so skutočným pohybom autobusov a faktúry boli vystavované bez reálneho zdaniteľného plnenia.

Podľa krajského súdu z daňovej kontroly vykonanej u žalobcu nesporne vyplynulo, že obchodné transakcie tak, ako ich žalobca deklaruje, sa reálne neuskutočnili, teda nezodpovedajú realite, t.j. zdaniteľné plnenie v zmysle zákona o DPH sa neuskutočnilo, lebo vecné a časové podmienky na odpočítanie dane neboli splnené, čo je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. Potom ani samotné preukazovanie zaplatenia predmetných súm podľa vystavených faktúr nemohli byť predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH, keďže sa nejednalo o zdaniteľné plnenia, ale iba o plnenia (obchodné plnenia) ako také. Krajský súd zhodne so žalovaným správnym orgánom dospel k záveru, že v preskúmaných prípadoch sa nejednalo iba o hodnotenie správnosti alebo nesprávnosti textu na daňových dokladoch, ktoré žalobca považoval za formálne nedostatky, ale o skúmanie splnenia zákonných podmienok pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH. Pokiaľ si žalobca ako platiteľ dane uplatnil nárok na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené tak, ako ich deklaroval v daňovom priznaní alebo v zmysle predložených dokladov (zmluvy a faktúry), a to aj osobou uvedenou na týchto dokladoch, čo žalobca nevedel preukázať, i keď ho zaťažuje dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“), pretože žalobca neskrýval svoj zámer vykonať generálnu opravu na starých autobusoch tak, aby sa mu tieto vrátili a v preskúmaných prípadoch samotný dodávateľ podľa predložených faktúr, z ktorých

si žalobca uplatnil odpočet dane potvrdil, že žiadnu generálnu opravu autobusov nevykonával.

Žalobca správcovi dane, ani žalovanému nepreukázal svoje tvrdenie, že spoločnosť B., S. vystupovala v preskúmvanej veci ako sprostredkovateľ. Krajský súd poukázal na skutočnosť, že žalobca všeobecne poukazuje na príkaznú zmluvu, ale takúto zmluvu nepredložil, ani bližšie nekonkretizoval záväzok a jeho subjekty.

Pokiaľ ide o rozsudok ESD z 12. januára 2006 v spojených veciach C-354/03, C-355/03, C-484/03 (rieši plnenia, ktoré sú poznačené podvodom v daňových vzťahoch"úmysel iného subjektu ako dotknutého platiteľa dane..."), na ktorý právny zástupca poukázal na pojednávaní, krajský súd uviedol, že tento sa na prejednávajúcu vec nevzťahuje, nakoľko v danej veci skutkový stav je jasný a nesporný. Obdobne i ďalšie žalobcom uvádzané rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa podľa názoru krajského súdu na preskúmvajúcu vec nevzťahujú, riešia daňové plnenie (náklady alebo odpočítanie DPH) s iným skutkovým základom.

Podľa názoru krajského súdu žalovaný i správca dane postupovali v súlade so zákonom o správe daní a poplatkov a žalobcovi jasne preukázali, že postupoval v rozpore so zákonom, pričom v rozhodnutí správcu dane, ako i žalovaného bol v zmysle § 30 zákona o správe daní a poplatkov tento záver dostatočne odôvodnený s poukazom na konkrétne dôkazy zabezpečené výsluchom svedkov, listín, protokolov a podobne. Žalobca mal dostatočný priestor vyjadriť sa ku kontrolným zisteniam správcu dane, byť prítomný pri výsluchu svedkov, klásť im otázky a zaujať stanovisko. Vzhľadom na uvedené dôvody krajský súd dospel k záveru, že daňové orgány postupovali v súlade so zákonom, keď vyslovili záver, že žalobcovi nevznikol nárok na odpočet dane, a preto krajský súd žalobu žalobcu zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší žalobami napadnuté rozhodnutia a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie, a žalovaného zaviazne na náhradu trov konania žalobcu.

V odvolaní opakovane opísal doterajší priebeh konania a skutkové okolnosti obchodov, z ktorých si uplatnil odpočet DPH. Podľa žalobcu tak daňové orgány, ako aj

krajský súd nespochybňujú, že autobusy boli zhodnotené. Žalobca namieta nedostatočné a nesprávne zistenie skutkového stavu, pretože žalovaný ani prvostupňový súd nebrali do úvahy znalecké posudky vypracované na ocenenie generálnej opravy autobusov, ani žalovaný nepredložil na podporu svojich záverov vlastné znalecké posudky, resp. nevykonali vo veci určenia výšky ekonomického zhodnotenia žiadne dokazovanie.

Žalobca v odvolaní uviedol, že nespochybňuje ekonomickú podstatu nákupu a predaja autobusov, ktorou bola modernizácia autobusov, ale podľa žalobcu nie je možné, aby daňové orgány sankcionovali žalobcu, resp. vyvodzovali dôsledky voči nemu za to, akou právnou formou túto transakciu uskutočnil. Žalobca sa v tejto súvislosti odvoláva na zmluvnú voľnosť subjektov súkromného práva a z nej vyplývajúceho práva na slobodnú voľbu formy právneho úkonu, akou zabezpečia ekonomickú podstatu právnych úkonov. Žalobca vidí rozpor v dôvodoch rozhodnutia žalovaného v tom, že na jednej strane správca dane ako i žalovaný nespochybnili ekonomické zhodnotenie opravených autobusov, avšak na druhej strane zároveň žiadajú preukázanie tejto daňovej transakcie daňovými dokladmi napriek tomu, že ekonomické zhodnotenie autobusov žalobca vydokladoval faktúrami o kúpe autobusov a taktiež znaleckými posudkami na ocenenie opravených autobusov, z ktorých výška ekonomického zhodnotenia autobusov vyplýva. Žalobca má za to, že pokiaľ daňové orgány považovali predaj a následnú kúpu ojazdených autobusov za neplatné, i keď to v napadnutých rozhodnutiach jednoznačne neuviedli, mali akceptovať odpočet dane na základe kauzy, ktorú uznali, a to opravy, modernizácie autobusov.

Taktiež žalobca nemôže súhlasiť so záverom žalovaného, že žalobca realizovaním uvedenej transakcie zabezpečením modernizácie vozového parku kúpou opravených autobusov získal daňovú výhodu. Žalobca namieta, že prvostupňový ani druhostupňový správny orgán v konaní nepreukázali, akú daňovú výhodu mal žalobca získať, nevyčíslili jej hodnotu, ani neuviedli zákonné ustanovenia, na základe ktorých odvodzujú tento záver.

Na základe vyššie uvedeného žalobca namieta nezákonnosť napadaných správnych rozhodnutí z dôvodu porušenia ustanovenia § 30 ods. 3 a ods. 7 zákona o správe daní a poplatkov, pretože správca dane ani žalovaný v rozhodnutiach neuviedli, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov, a na základe akých právnych predpisov správne orgány rozhodovali, keď neuznali predaj a kúpu ojazdených autobusov ako spôsob modernizácie autobusov.

Žalobca s poukazom na § 9 ods. 1 zákona o DPH uviedol, že pokiaľ aj nedošlo k dodaniu tovaru, došlo k zhodnoteniu autobusov, a treba vychádzať z toho, že došlo automaticky k dodaniu služby, a tým došlo aj k vzniku daňovej povinnosti.

Žalobca odmieta prevziať zodpovednosť za konanie spoločnosti E., S., ktorá neodviedla daň z pridanej hodnoty z deklarovanej transakcie, nakoľko žalobca o tejto skutočnosti nemal vedomosť.

Žalobca v odvolaní okrem zmeny odvolaním napadnutého rozsudku vyššie uvedeným spôsobom navrhuje, aby odvolací súd vykonal dokazovanie za účelom úplného zistenia skutkového stavu rozhodujúceho pre správne určenie dane.

Žalobca poukázal na judikatúru ESD (C-320/88, C-255/02, C-439/04, C-212/04) ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (4SžoKS/90/2006, 3Sžf/66/2007, 3Sžf/2/2009), z ktorej vyvodil závery, že v súvislosti s uplatňovaním zákona o DPH je potrebné brať do úvahy kauzu právneho úkonu – bezprostredný hospodársky cieľ, pre ktorý záväzok vznikol. Nie je možné, aby daňové orgány neuznali odpočet dane v celom rozsahu, nakoľko takýmto spôsobom sa v rozpore so systémom DPH do štátneho rozpočtu odvádza daň, pre ktorú nie je v zákone o DPH právny základ. Ak by totiž neuskutočnili obchodné transakcie medzi údajnými článkami reťazca, ako to tvrdia daňové orgány, vôbec by nedošlo k dodaniu, štát by nemal nárok na odvod žiadnej dane z pridanej hodnoty. Z judikatúry ESD vyplýva, že plnenia, ktoré zakladajú zneužívanie, musia byť súdom znovu definované tak, aby bola nastolená situácia, ktorá by existovala v prípade, keby neexistovali plnenia predstavujúce uvedené zneužívanie. Pokiaľ právo na odpočet bolo vykonávané podvodným spôsobom, správca dane má právo požadovať zaplatenie odpočítaných súm za takéto plnenie, avšak musí takisto odpočítať daň, ktorá zaťažila plnenie na výstupe. Omietnuť priznanie práva na odpočet možno len vtedy, ak je podvod preukázaný objektívnymi skutočnosťami.

Žalobca v odvolaní tvrdil, že mal právo odpočítať DPH, pretože ju voči nemu uplatnil iný platiteľ dane – spoločnosť B., S., a to najskôr v deň, keď tejto spoločnosti vznikla daňová povinnosť. Žalobca pritom nemá vedomosť o tom, že spoločnosti B., S. daňová povinnosť nevznikla. Nesúhlasí s názorom daňových orgánov, ako aj krajského súdu, že nedošlo k predaju majetku v zmysle faktúr, pretože žiadny článok reťazca nemal možnosť nakladať s tovarom ako vlastník. Aj keď je vopred známy zámer predávajúceho kúpiť predávanú vec

späť, to neznamena, že kupujúci sa nestane vlastníkom veci a že nemá právo nakladať s majetkom.

Žalobca tiež namietal nesprávny výklad § 71 ods. 6 zákona o DPH žalovaným, pričom žalobca tvrdí, že pokiaľ nedošlo k dodaniu tovaru spoločnosti E., S., a teda ani k vzniku daňovej povinnosti, uvedené zákonné ustanovenie nebolo možné aplikovať.

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že naďalej sa pridrižiava svojho písomného vyjadrenia k žalobe, nakoľko odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozsudku neobsahuje nové skutočnosti, ku ktorým by sa už žalovaný nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. marca 2012 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c/ je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 71 ods. 6 zákona o DPH Ak platiteľ vo faktúre alebo v inom doklade o predaji uvedie vyššiu sumu dane, ako je povinný platiť podľa tohto zákona, je povinný platiť túto vyššiu sumu dane.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní a poplatkov správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní a poplatkov ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní a poplatkov daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom

dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov, tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Z uvedených dôvodov sa preto najvyšší súd stotožňuje s napadnutým rozsudkom krajského súdu a jeho odôvodnením, a ako na vecne správny naň v plnom rozsahu poukazuje (§ 219 ods. 2 OSP). Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia najvyšší súd pre úplnosť uvádza.

Úlohou správcu dane pri posudzovaní opodstatnenosti uplatnených nárokov na odpočítanie DPH je vychádzať nielen z daňových dokladov predložených platiteľom, ale aj zo zistení, či predloženým dokladom neabsentuje materiálny podklad.

Nakoľko dôkazná povinnosť v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní a poplatkov leží na daňovom subjekte, povinnosťou žalobcu v konaní bolo preukázať, že došlo reálne k uskutočneniu zdaniteľného plnenia takým spôsobom, ako bol deklarovaný v predložených účtovných dokladoch. Žalobca si uplatnil odpočet DPH z nákupu autobusov od spoločnosti B., S., (ktoré pôvodne žalobca predal spoločnosti E., S. a tá ich následne predala spoločnosti B., S.), avšak žalobca nepopiera, resp. sám uvádza, že účelom celej obchodnej transakcie (hospodárskou kauzou) bola generálna oprava autobusov. Opravu autobusov realizovala spoločnosť R.R., S., pričom podľa vykonaného dokazovania predmetné autobusy boli od žalobcu prepravované priamo do spoločnosti R.R., S., (a nie do spoločnosti E., S.) a po vykonanej oprave boli spätne prepravené od spoločnosti R.R., S. k žalobcovi (teda žalobcovi ich nedodala spoločnosť B., S.). Najvyšší súd súhlasí s argumentom žalobcu, že náleží do zmluvnej voľnosti subjektov transakcie, a teda je právom žalobcu realizovať zámer opraviť vyradené autobusy formou ich predaja a spätnej kúpy. Avšak zákon o DPH stanovuje striktné podmienky na uplatnenie práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty. Pre odpočet DPH je podmienkou, aby uskutočnenie zdaniteľného plnenia, ktoré je deklarované účtovným dokladom, faktúrou so všetkými zákonnými náležitosťami, bolo zároveň reálne materiálne

preukázané. Žalobca si uplatnil odpočet DPH z nákupu autobusov od spoločnosti B., S., avšak takéto plnenie (jeho reálnosť) nebolo v konaní skutočne preukázané, nakoľko táto spoločnosť reálne žalobcovi predmetné autobusy nedodala, pričom podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH je podmienkou odpočítania dane reálne dodanie tovaru alebo služby od platiteľa, ktorý voči žalobcovi daň uplatnil.

Žalobca deklaroval, že skutočnou ekonomickou kauzou obchodu bola oprava autobusov, pričom namieta, že v zmysle § 9 ods. 1 zákona o DPH treba vychádzať z toho, že pokiaľ aj nedošlo k dodaniu tovaru, došlo k zhodnoteniu autobusov, a preto došlo automaticky k dodaniu služby, a tým došlo aj k vzniku daňovej povinnosti. Je pravdou, že pri vykonanom dokazovaní v daňovom konaní žalobca uvádzal (a vyplynulo to aj z iných svedeckých výpovedí a vykonaných dôkazov), že v predmetnom prípade došlo k dodaniu služby, teda k oprave autobusov žalobcu. O takomto realizovanom obchode (dodaní služby) však žalobca nepredložil žiadne relevantné doklady v zmysle zákona o DPH (faktúru so všetkými náležitosťami). Uvedenú opravu autobusov realizovala spoločnosť R.R., S., avšak žalobca si neuplatnil odpočet DPH z tejto obchodnej transakcie, teda v daňovom konaní nepredložil faktúru za opravu autobusov vystavenú spoločnosťou R.R., S., ktorá v skutočnosti realizovala plnenie, ktoré žalobca zamýšľal. Navyše odvolací súd poukazuje aj na to, že žalobca nepreukázal, že by medzi ktorýmkoľvek článkom reťazca B., s., E., s. a R.R., S. existovala zmluva o sprostredkovaní dodávky služby pre žalobcu – oprava predmetných autobusov. Táto skutočnosť nevyplýva ani z administratívneho spisu a nebola preukázaná ani v konaní pred súdom prvého stupňa.

V konaní bolo bez pochyb preukázané (nepopiera to ani žalobca), že obchody, z ktorých bol uplatnený odpočet DPH, deklarované prostredníctvom predložených faktúr, boli v rozpore s plnením, ktoré sa skutočne realizovalo (ktorého faktickú realizáciu – opravu autobusov – nepopiera ani žalovaný). Takýto rozpor v deklarovanom plnení a v jeho skutočnej realizácii je zákonnou prekážkou na priznanie odpočtu dane podľa zákona o DPH. Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH žalobca mohol odpočítať daň, ktorú voči nemu uplatnil iný platiteľ v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré boli žalobcovi dodané, pričom žalobca je povinný mať faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71. Žalobcovi bola dodaná služba – oprava autobusov, teda žalobca uskutočnil obchod, na základe ktorého mohol teoreticky uplatniť nárok na odpočítanie dane. K splneniu zákonných podmienok na odpočet bol žalobca povinný predložiť doklad o uskutočnenom

obchode – oprave autobusov. Namiesto toho žalobca uplatnil právo na odpočítanie dane na základe predložených faktúr z obchodu, ktorý reálne neuskutočnil. Najvyšší súd zhodne so záverom daňových orgánov, ako aj so záverom krajského súdu konštatuje, že zákon o DPH vyžaduje na vznik nároku na odpočítanie dane súčasné splnenie tak materiálnej ako aj formálnej podmienky, teda daňový subjekt musí preukázať, že faktúry, na základe ktorých si uplatňuje odpočet dane, sa presne zhodujú so skutočne realizovanými plneniami.

Najvyšší súd nemôže priznať úspech ani námietke žalobcu, že napadnuté rozhodnutia správnych orgánov sú nepreskúmateľné z dôvodu absencie dôvodov. Daňové orgány v rozhodnutiach uviedli, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, aké dôkazy v konaní vykonali a akým spôsobom ich vyhodnotili, a tiež na základe akých právnych predpisov rozhodovali, pričom sa daňové orgány oboch stupňov vysporiadali aj s námietkami žalobcu vznesenými v daňovom konaní. Nie je dôvodné tvrdenie žalobcu, že daňové orgány ho fakticky činia zodpovedným za konanie spoločnosti E., S., ktorá neodviedla daň z pridanej hodnoty z deklarovanej transakcie. Tento dôkaz je len jedným z mnohých, z ktorých daňové orgány vychádzali, pričom v mozaike všetkých dôkazov rozhodne nešlo o dôkaz kľúčový, ale daňové orgány ho uvádzali na dokreslenie celej situácie. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný pri hodnotení dôkazov postupoval v medziach zákona a zásad logického uvažovania, keď všetky dôkazy vyhodnotil v ich vzájomnej súvislosti a prihliadal na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný jasne zdôraznil, že v predmetnom prípade reálne nedošlo k zdaniteľnému plneniu, ktoré bolo deklarované prostredníctvom predložených faktúr, čo v podstate nepopiera ani žalobca.

Pokiaľ sa žalobca v daňovom konaní, alebo v súdnom prieskumnom konaní odvolával na niektoré rozsudky Súdneho dvora, bolo jeho dôkazným bremenom preukázať, že skutkový stav jeho daňovej transakcie má prvky niektorého z rozsudkov Súdneho dvora, a nie len uvádzať niektoré právne závery v týchto rozsudkoch uvedené.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli z veľkej časti totožné

s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Preto ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmanými rozhodnutiami žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj z dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní nemal úspech a žalovanému sa náhrada trov konania zo zákona nepriznáva.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. marca 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Dagmar Bartalská